

by mohla býti tomuto na úkor nebo na újmu, že by šlo o list téže tendence, t. j. politické, tím méně, že by žalovaný chtěl odloučiti předplatitele časopisu Bohemia, rozesílaje prospekt s onou zmínkou osobám inserujícím v Bohemii. Žalovaný sám nezamlčuje v prospektu skutečnost, že náklad 60.000 výtisků zaručen jest státní tiskárnou, netají se tudíž skutečností rozhodnou zajisté i pro politický směr listů jmenovaných v prospektu. Nemá již proto význam zmínka o časopise Bohemia, vytýkající jen skutečnost omezenou na čtyři měsíce uplynulé před více než deseti lety, i když jde o podnik soutěžitelský, takže není třeba hleděti ani k tomu, že zmínka je v prospektu, jenž má sloužiti celkem deseti časopisům. Snaží-li se žalovaný rozesíláním prospektů získati si inserenty pro oněch deset časopisů a předplatitele pro některý z nich, tudíž i pro Deutsche Morgenzeitung, neděje se tak na újmu nebo na úkor žalující strany jako soutěžitele, aniž jest jednání žalovaného způsobilé poškoditi podnik žalující strany. I když v prospektu jest jmenován podnik ten, jde vždy jen o dovolenou reklamu, nelze však z toho dovoditi, co předpokládá žaloba, tak že není tu nekalé soutěže, pro kterou bylo žalováno.

Čís. 12016.

Advokátovi nelze vytýkati nedostatek zvláštní péle a pozornosti, podal-li podle výslovného příkazu strany exekuční návrh na vyklizení na základě mimosoudní výpovědi, nikoliv žalobu o vyklizení, obzvláště, když i soudy posuzovaly věc právně různě.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv I 1030/31.)

Žalovaná dala žalujícímu advokátu příkaz, by podal podle mimosoudní výpovědi u soudu návrh na povolení exekuce vyklizením prodejny firmy B. v domě žalované. Exekuce byla soudem první stolice povolena, rekursní soud exekuční návrh zamítl a nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalované. Proti žalobě advokáta na žalovanou o zaplacení palmáre namítla žalovaná, že žalobce měl podati žalobu na vrácení najatého předmětu, nikoliv návrh na povolení exekuce, jehož zamítnutím vzešla prý žalované nedozírná škoda. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žalovaná odpírá zaplatiti zažalovanou pohledávku, jež je náhradou hotových výloh a odměnou za právní zastupování v různých právních věcech žalované s firmou B. z důvodu, že prý žalobce udělal chybu, že podav návrh na povolení exekuce místo žalobu, doznal prý svou chybu a výlohy za to neúčtoval. Později svou námitku konkrétněji formulovala tak, že proti žalobnímu nároku namítá započtením svou pohledávku za žalobcem z důvodu náhrady škody, jež jí prohranou věcí byla způsobena jednak v útratách, jež byla nucena B. zaplatiti, jednak v tom, že firma B. nadále mohla zůstati nájemnicí v jejím domě, čímž žalované bylo znemožněno, by krámu použila sama pro sebe pokud se týče pronajala jej výhodněji. Podle názoru odvolacího soudu nelze sice poměr mezi žalobcem a žalovanou podřaditi právně ustanovením občanského zákoníka o smlouvě o dílo, jak činí první soud, nýbrž ustanovením o smlouvě zmocňovací a

námezdní, leč toto nazírání na věc nebude míti na výsledek sporu vlivu. Žalobce jako zmocněnec žalované měl podle § 1009 obč. zák., a podle předpisů advokátního řádu provésti svěřený mu úkol pečlivě a poctivě, a podle § 1012 obč. zák. jest zmocněnec povinen nahraditi zmocniteli veškerou škodu, kterou mu svým zaviněním způsobil. Ve spojení s ustanovením § 1299 a 1300 obč. zák. jest povinnost advokáta jako zmocněnce k obstarávání převzatých věcí taková, že odpovídá i za nedopatření, kvalifikovaná v § 1299 obč. zák. Takovým nedopatřením je i nedostatek zvláštní péle a nedostatek odborných vědomostí. Zjistil-li první soud, že žalobce k příkazu žalované podal exekuční návrh, a není-li při tom ani sporné, že dříve, než tento návrh podal, ujistil se názorem soudce na věc, nelze mu vytýkati nedostatek zvláštním povoláním advokáta diktované péče. Věsti exekuci podle mimosoudní výpovědi jest možné, neboť mimosoudní výpověď — lze-li ji podle § 565, třetí odstavec, prokázati — rovná se svým účinkem výpovědi soudní a jest exekučním titulem (§ 1 čís. 18 ex. ř.). První soud výpověď považoval za titul exekuční, t. j. za řádnou výpověď mimosoudní, rekursní soud nepokládal projev žalované za zřetelnou výpověď a odepřel mu účinek výpovědi podle § 565 třetí odstavec c. ř. s., nejvyšší soud neobíral se otázkou, zda prohlášení žalované učiněné firmě B. lze míti za výpověď vůbec a nevykonatelnou zvláště, nýbrž potvrdil zamítnutí návrhu na povolení exekuce proto, že v návrhu nebylo způsobem v § 7 ex. ř. uvedeným prokázáno, že firma B. nevyhověla požadavkům v onom dopise (nevyhovění tomuto požadavku považuje za okamžité zrušení smlouvy . .) a že tím skutečně nastalo zrušení nájemní smlouvy. Tento nedostatek ušel tedy pozornosti nejen žalobce, nýbrž i prvního soudu, právnímu zástupci odpůrcovu, (který to nevytkl ve své stížnosti) i soudu rekursnímu. Nelze proto míti za to, že žalobce nevynaložil zvláštní, nikoli obyčejnou péli a pozornost, kterou mu ukládal póměr právního zástupce ke zmocnitelce. V této zjištěné skutečnosti nelze tudíž spatřovati zavinění, z kterého by byla žalovaná oprávněna požadovati náhradu škody, a odpírati z toho důvodu zaplacení útrat svého právního zastoupení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Soudy nižších stolic zjistily — a dovolací soud jest zjištěním tím vázán při právním posouzení věci — že žalobce podal exekuční návrh na vyklizení místností v domě žalované pronajatých firmě B. na výslovný příkaz žalované, pokud se týče jejího zmocněnce, že tento dostavil se do advokátní kanceláře žalobcovy a předložil tomuto připravený již exekuční návrh na vyklizení s příkazem, by návrh byl přepsán a okamžitě podán k soudu. Žalobci nelze, jak správně dovodil odvolací soud, vytýkati nedostatek zvláštní péle a pozornosti, když podle výslovného příkazu strany podal exekuční návrh na vyklizení a nikoliv žalobu na vyklizení. I soud první stolice, který rozhodoval o exekučním návrhu, považoval mimosoudní výpověď za platný exekuční titul, rekursní soud nepokládal projev žalované v dopise ze dne 26. prosince 1926 za zřetelnou výpověď, a nejvyšší soud zaujal v té věci právní hledisko, že

otázku, zda-li prohlášení žalované v uvedeném dopise lze pokládati za výpověď vůbec a za výpověď vykonatelnou zvláště, netřeba řešiti, neboť podle jeho názoru, i kdyby byla vykonatelnou výpovědí podle § 1 čís. 18 ex. ř., nebylo by zase ještě lze na jejím základě povolití vnucené vyklizení najatých místností, poněvadž její závaznost byla závislá na tom, že vypovídáná strana neodstraní kamna, nezazdí díru do kemína a nenahradí žalované 5.000 Kč, a poněvadž žalovaná nepodala důkazu o tom listinami podle § 7 ex. ř. Z toho plyne, že i soudy posuzovaly věc právně různě — soud první stolice dokonce povolil exekuci vyklizením najatých místností, a nelze proto žalobci vytýkati, že jako právní zástupce žalované ji neodradil, by nepodávala exekučního návrhu na vyklizení a že nepodal žalobu na vyklizení.

Čís. 12017.

Rozhodnutí nelze učiniti základem shodný údaj stran, že žalující dítě bylo v době úrazu, jež prý spoluzavinilo, již sedm let staré, když údaj ten nebyl správný, nesprávnost jeho byla soudu známa, zákonný zástupce dítěte svůj údaj podle druhého odstavce § 266 c. ř. s. odvolal, a soud první stolice zjistil na základě křestního listu, že dítě v době úrazu nebylo ještě sedm let staré.

Postup prvního soudu, jenž si vyžádal křestní list po skončeném jednání podle § 193 c. ř. s., aniž znovu zahájil řízení podle § 194 c. ř. s., nebyl sice správný, neměl však býti důvodem odvolacímu soudu, by okolnost oním vadným postupem zjištěnou pominul a vycházel co do věku poškozeného z předpokladu, který se ukázal a je nesprávným.

Spoluvina rodičů dítěte, žalujícího o náhradu škody z úrazu, ježto prý opomenuli dozor nad ním, jest snad závažnou pro poměr žalovaného škůdce k rodičům žalobcovým s hlediska ustanovení §§ 1301 a 1302 obč. zák., nemá však význam pro poměr žalovaného k žalujícímu dítěti, nelze-li podíl rodičů na poškození zjistiti, takže žalovaný ručí žalujícímu dítěti za škodu solidárně.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv I 1060/31.)

Nezletilý žalobce se poranil uchopiv rukou provaz na provaznickém stroji postaveném na dvoře žalovaného a sahajícím až na chodník před domem. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice důvodem po právu třemi čtvrtinami. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. Důvody: Odvolání strany žalující. Žalovaný byl právoplatným trestním rozsudkem uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla podle § 335 tr. zák., který spáchal tím, že postavil při výrobě provazů stroj na chodníku bez ochranného opatření, kterým byl žalobce těžce raněn. Tímto rozsudkem jest procesní soud vázán (§ 268 c. ř. s.) a nebylo proto řešiti otázku, zda úraz ten žalovaný zavinil, takže zbývalo jen zodpověděti otázku, zda nezletilý žalobce neb osoby, jimž jest vykonávati nad ním dozor, poranění žalobcovo spoluzavinily. Soud první stolice vycházel z nesprávného předpokladu, že žalobce nebyl v čase úrazu ještě sedm let star a že mu proto nelze spoluzavinění přičítati, že však spoluzavinila úraz ten žalobcova matka, poslavši hochu bez dohledu s lístkem na poštu.